
IN MEMORIAM

ВІКТОР ЛУЖЕЦЬКИЙ

Відійшов у кращі світи талановитий український оперний співак (бас), Заслужений артист України (1975), педагог вокалу, художник-живописець Віктор Петрович Лужецький (7 серпня 1926 – 8 червня 2015), людина доброго серця та безмежно щедрої душі.

Віктор Петрович народився в місті Миколаєві в родині робітників порту. 1936 року сім'я переїхала до Новоросійська, де їх застала війна. У 1942 році родину евакуюють до м. Бузулук Оренбурзької області. Тут юнак рік пропрацював на заводі токарем, а 1943 року був призваний до лав радянської армії, прослуживши до 1951 року в авіації повітряним стрільцем-радистом.

Після демобілізації, виявивши неабиякий потяг до малярства, вступив на відділення живопису до Одеського художнього інституту ім. М. Грекова в клас митців Л. Мучника, В. Токарева (1951–1956). За розподілом рік викладав у Ківерцівському (біля Луцька) культосвітньому технікумі.

Та ще під час навчання, підробляючи статистом в Одеській опері, В. Лужецький захопився оперним мистецтвом. Мав можливість ознайомитись з кращими взірцями оперного репертуару. Закортіло й самому спробувати свої сили у вокалі. Це спонукало його брати уроки співу в Заслуженого артиста України Семена Ільїна.

У 1957 році В. Лужецький став студентом Львівської консерваторії (клас проф. П. Кармалюка). У 1962–1990 рр. – соліст Львівського театру опери та балету. Гастролював по багатьох містах України та Росії.

В оперному репертуарі співака близько 100 партій, серед яких Карась («Запорожець за Дунаєм» С. Гулака-Артемовського), Виборний («Наталка Полтавка» М. Лисенка), Бурунда («Золотий обруч» Б. Лятошинського); Бертран, Кочубей, Гремін («Іоланта», «Мазепа», «Євгеній Онегін» П. Чайковського), Кончак («Князь Ігор» О. Бородіна), Іван Хованський («Хованщина» М. Мусоргського), Сільва, Інквізитор, Маркіз («Ернані», «Дон Карлос», «Травіата» Дж. Верді), Лепорелло («Дон Жуан» В. А. Моцарта), Дон Базиліо («Севільський цирульник» Дж. Россіні), Ландграф «Тангойзер» Р. Вагнера), Альвізе («Джоконда» А. Понкієлі), Дулькамара («Любовний напій» Г. Доницетті) та багато ін. Освіта художника стала прекрасним доповненням для створення Лужецьким-артистом яскравих сценічних образів, адже кожен створений ним грим теж був витвором мистецтва.

Багато років артист вів активну концертну діяльність. Має *фондові записи* опер «Золотий обруч» Б. Лятошинського, «Довбуш» С. Людкевича, «Ріхард Зорге» Ю. Мейтуса. Про нього створено телефільм «Творчий портрет В. Лужецького».

З 1968 р. Віктор Петрович – старший викладач кафедри сольного співу Львівської консерваторії (тепер ЛНМА). Тривалий час працював асистентом у класі свого педагога професора П. Кармалюка. Серед його випускників – Заслужений артист України В. Пашенко; Заслужений артист України О. Чепурний, Народний артист України, лауреат міжнародних конкурсів, лауреат Національної премії України ім. Шевченка С. Магера, лауреат Міжнародного конкурсу ім. І. Алчевського, дипломант Міжнародного конкурсу ім. П. Чайковського В. Дудар та ін.

Протягом усього творчого життя В. Лужецький не полишав малярської справи. Був прихильником традиційного, реалістичного письма. Учасник багатьох художніх виставок. Його полотна двічі експонувалися на персональних виставках (1978, 1998), а з 25 серпня по 20 вересня 2011 р. у Львівському музично-меморіальному музеї Соломії Крушельницької була виставка до 85-річчя співака, педагога, художника. На виставці були представлені портрети його колег-співаків, друзів, вчителів. Такі портрети, замальовки співак дуже часто створював під час гастрольних поїздок, у яких його незмінним супутником був мольберт, а в антрактах – папір і олівець. Серед його робіт кілька портретів Павла Кармалюка, Володимира Ігнатенка в ролі Каварадоссі («Госка» Дж. Пуччіні) та в ролі Германа («Пікова дама» П. Чайковського), портрети Володимири Чайки та Романа Вітошинського, натюрморти, пейзажі.

Особливе зацікавлення викликає його картина «Віктор Лужецький серед своїх сценічних образів». На цьому полотні він наче розмірковує про свою сценічну творчість, перебуваючи в оточенні оперних персонажів: трагічного Мельника з «Русалки» Даргомижського, хана Кончака, Ріголетто, дона Базіліо. А за ними – Кочубей з «Мазепи» Чайковського, Зарецький з «Євгенія Онегіна». Та найближче до автора – барвистий Карась із «Запорожця за Дунаєм». Саме ця роль була однією з найкращих у творчому доробку митця.

Мирослава Жишківич

